

Crăinutul

Cine plătește?

De curând ne-a fost dat să citim în gazete că s-au reînnoit vreunor când Maria-Sa Vodă înțelegea necazul supușilor.

Un gest făcut cândva de un Cuza Vodă, a rămas întipărit în sufletul generațiilor trecute: iar bătrânii de astăzi sunt martori cari glăsesc de frumusețea gestului de părintească îngrijire a Măriei-Sale față de popor.

În curtea Piatului regese din București, au fost de curând și vor mai fi încă, chemați, cei crosși de soartă, și primăsele hrana din mila și dragostea M. S. Regelui.

Mai multă frumusețe de grijă regală nici că se poate! Și se-au înțeles cei așezați în vârful piramidei sociale din țara românească, cărona Palatului le-a așezat în față marea unei fapte? Pentru ei, parca n'ar fi fost nimic.

Sărmana gloată de muncitori cinstiți, să suferim mai departe și în ciuda suferințelor, cei cocoșiți vremelnici în slujba miraculos plătit, să-și facă cap, jefuind avutul țării și stătin păsându-le de jalea înăunată în sânul colibei românești. Și nu întreabă nimeni, re, de ce desmățații jăfuitori stănesc în obrazul cinstit al

trăiesc corecți, când pentru ei stălpul infamiei s'a preschimbat în loc de cinste și înavățire grăbită? De au întrebat cei revoltați li s'a răspuns că nu-i vreme de cercetare și că proiectații politici își fac datoria, fiind legal.

Un inginer — un oarecare arbu Dan Niculescu, cunoscut orașului nostru — încearcă o opt milioane să vadă cum i-ar sta în buzunarul lui, i-a stat destul de bine, căci arăcii au suferit mai departe, când el din avutul Casei Muncii își făcea un sport de consumare grăbită, pe spinarea călătorului pe C. F. R. „autonomă”.

Și cine va plăti echilibristica de risipă? Încearcă un drum pe calea ferată și atunci veți avea convingerea făcând pe deplin. Așa, scotocim, că, voiajul „de plăcere” al lui I. I. Nicolae, pe vârfurile oceanice și pe câte va ni loane tipă, în rom pătii tot noi, o mică oxă în plus la un biet de tren, ca să acoperim goul provocat în mânăirea banilor Casei Muncii. Ce va fi are un surplus de taxă pe lângă atâtea câte le pătim pentru echilibrarea bug tutul țării, pe care putăni chemați li aranjază prinț un nou calce de asigurare personală. Că și un român să nu murdure, ci să plătească mai departe, căci așa cer toate țării, în clipa de față: ex mulți s' dăne cu s' doare, trunți iar cei cu răspunderea — față de ei, fără răspundere — să rispească.

Leon Revent, profesor

Citiți în pag. II-a

În chestia „vilei Deniza”

Dumitru Ortodoxiei

Rugăm plătiți abonamen-
tul cei care ați rămas în
restanță.

BIBLIOTECA PLIMBĂREATA

În numărul din 27 Februarie a. c., colegul Victor Andrei a lansat, în ziarul acesta, ideea înființării unei biblioteci publice în orașul nostru. Și, pentru că lucrul să nu înceapă dela capăt — ce-ace ar însemna o trecere de vreme de câțiva ani și o cheltuială mult prea mare — a propus pentru îndeplinirea acestui scop, amenajarea bibliotecii liceului de băieți „Petru-Rares”.

Au fost sezizați, pentru această împlinire, doi oameni: d-l Gr. Capșa, directorul liceului, în calitate de gestionar al bibliotecii și d-l N. Ioanu, primarul orașului, în a cărui grijă ar fi căzut o parte din sarcina bănească a înființării unui astfel de așezământ.

Iată că ideea pusă aici, de noi, a venit în discuția — particulara deocamdata, a profesorilor. Domnul Panait Popovici a propus ca bibliotecă liceului să fie mutată în sala cea mare a noii școli primare No. 1, înțevându-se pre-punerea cu estetica și igiena sălii și cu eventualul sprijin bănesc al Primăriei. Chestia a rămas deschisă, o hotărâre definitivă depinzând de Consiliul școlar al profesorilor, de Comitetul școlar

și probabil, de Casa școalelor.

Și, acum, părerea noastră — în bună parte cunoscută în materie de organizare și de conducere a unei biblioteci — este că d-l P. Popovici va renunța, până la sfârșit, la propunerea făcută.

Și iată de ce. Cam o jumătate din cele 7500 volume, câte are biblioteca, sunt donații (donația Lazu, Palladi, Cercul Vasile Conta, Th. Crivel, V. A. Trifu, etc...) — donații cu destinație precisă: „cărțile se vor păstra în biblioteca liceului, la dispoziția și la îndemâna — în primul rând — a elevilor și a profesorilor și nu mai după aceea la dispoziția publicului”; cealaltă jumătate a bibliotecii fiind procurată de Comitetul școlar, din taxele elevilor.

Prin urmare biblioteca aceasta este proprietatea exclusivă și neînstrăinabilă a liceului. Odată pentru totdeauna.

A o transporta în sala școlii primare, sub un acoperământ de împrumut — când liceul are o sală așa de minunată, cum e sala de desen, care poate fi amenajată, cheltuind doar câte-va mii de lei — este o faptă rea. Întăiu pentru că se depozitează

cărțile într'un local străin, la dispoziția hachișilor politice și, apoi, pentru că transportul lor înseamnă timp și mai ales pierdere de cărți și deterioare de cărți. O spunem asta din experiență. Sunt doar 7500 volume. Și sunt cărți vechi, rare și scumpe.

Acuma noi nu punem la îndoială intenția d-lui Popovici. Îl știm un om de inimă și de nobilă inițiativă, întotdeauna. Dar ne e teamă că, după d-asa, politica își va vârî nasul și în această afacere, făcând din postul de atâta răspundere, de bibliotecar — pe care acum îl deține d-l profesor Gih. Mihailescu, aproape onorific — un post de precopescală pentru mai știu eu ce creatură politică...

Așadar, mai bine, biblioteca liceului trebue lăsată în locul său — destul de încăpător pentru că s'o poată ocroti și mai departe. Trebuie lăsată chiar părăsind ideea de a o transforma în bibliotecă publică. Să fie la îndemâna elevilor și a profesorilor. În paza lor. E avântul lor, de care nimeni nu are vreun drept a se atinge.

CONSTANTIN TURCU

INVITAȚIE LA... DANS

Se plânge lumea pe toate că-
rările de greutăți, de lipsuri, de
criză și de tot soiul de necazuri.
Pe străzile adate și măturate mai
mult de vânturi și ploți, circula
someuri: în magazine se plâng
negustorii că nu pot încesa banii
cufenți pe marfa vândută, pe
credit; ateliere și fabrici s-au
reduc producția sau au suprimat-o
pur și simplu. Și așa mai
departe; toate ar vrea să arate
vremile vitrege pe cari le trăim.

Și, totuși, peste aceste înfățișări
cobitoare, există și un alt fel de
viață, aparte, în afară de ne-
voile zilnice Cotidian apăsătoare,
apar anunțuri noi afișe multi-
colore, scrise cu slove de oșchioa-
pă: sunt invitații la dans; sunt
trambitașarea unor baluri, se at-
festivaluri, etc.

Le citești; îți spui că este o
încercare de a uita de a ameli-
nă în vârtejul valsurilor, dar mai
ales în șbențuirile cu nume exo-
tice, nevoile zilnice. Nu i rău
să mai uite lumea și de nevoi.
Dar aici, în orașul acesta, ca și
alturea, uitarea se caută mai cu
deosebire în asemenea petreceri.

Foarte rar se vede un anunț de
conferință, de manifestări inte-
lectuale. Iar atunci când se a-
nunță ceva de asemenea na-
tură, sala e goală — descurajator
de goală. Asta o spunem așa,
doar în treacăt.

E însă altceva care-i mai în-
grijorător. Erau vremuri când
se petrecea — și încă mai mult
decât acum. Dar se făceau a-
ceste petreceri, baluri și alte co-
medii la rândul și timpul lor.
Așa ne spun cei mai vechi. Azi
nu-i rănduială. Preotul la bis-
erică face slujba denilor; suntem
în vremea în care începuseră
pătimiri'e Mănuitorului; trăim
în timpul în care morala creș-
tinească impune oarecare priva-
țiuni, obligă la o anumită re-
cugere sufletească. Și în aceas-
tă vreme muzica umple văzduhul
salonelor, străveziu de fumul
figarilor, cu acorduri vesele de
dans; trupuri se sbat și se fră-
mântă în cadențe accelerate, pe
parchetele strălucitoare. Iar bi-
sericile sunt pustii, denile mai
triste decât s'ar conveni.

Și a nu se uita că orașul dă

tonul. Poporul acesta, al nostru,
dacă a avut ceva mai sfânt pe
lumea aceasta, a avut credința.
Și a respectat-o; a făcut vese-
liei când era de veselie, și s'a
pololit când morala aceasta
creștinească îl îndemna la res-
pectul celor sfinte.

Invitațiile la dans sunt bune,
dar la vremea lor. Iar atunci
când lumea era deprinsă cu
anumite rânduieli, ele trebuiesc
respectate. A face altfel este nu
numai a strica orașul, dar a
întinde răul și pe la sate. Și e
păcat să stricăm și ceea ce a mai
rămas nestricat.

Și încă un lucru: Orașul ar
putea da și alt exemplul, de du-
ta aceasta mai bun. Colegii
Andrei și Turcu au scris în a-
cest ziar despre o bibliotecă
publică. Sunt cărți, sunt săli
unde se poartă ceti. Dacă este
la liceu această bibliotecă aceas-
ta nu înseamnă că nu poate fi
publică. Publică o va face pub-
licul atunci când va veni s'o ci-
tească.

A. A. ROTUNDU

prof. lic. „P.-Rares”

Festivalul Reg. 15 Rășboeni

Duminecă, 1 Martie cer. Com-
puna t. r. a Reg. 15 Rășboeni, a
dat un Festival în sala teatrului lo-
cal, în folosul ridicării unui monu-
ment al Infanteriei, în București.

Un festival ostășesc, patriotic și
înălțător, în care apărutul de militar
harmat al d-lui Colonel Ionescu —
organizatorul festivalului, s'a înve-
derat în aleasa finută a tistică a
programului — ca și în entuziasmul
autent al interpretării.

Un spectacol, care în esența sa,
se integrează în ofranda pe care
o face beneficiar a bunurilor acestui
pământ — mormat, trebue s'o aducă
patriei.

În vechiul acesta anachronic, de
discuție socială, în coasta bolșevis-
mului animațional, nevoia de divi-
nizare a patriei, o simțim svăcnind
în noi, mai necesară catotdeauna.

În sufletul poporului nostru, cul-
tul patriei, rezidă ca un fundament
ancestral și organic și față de ce,
legătura cu pământul și cu trecutul,
constituie premise pentru tot ce tinde
să fie gând și simțire românească.

O filozofie authtonă trebue să
plece de aci; și profesorul Marin
Stefănescu, socotit recent chiar de
d-l Rădulescu-Neltru ca unul din
intelectorii filozofiei românești, și-a
închegat sistemul său filozofic, în
jurul ideii de „cult al patriei”.

Dar literatura însăși poate recruta
situații și tipuri din frământările co-
lective.

(„Călătoria din urmă” a lui Sheriff)

Am făcut intenționat această di-
gresie-broderie oarecum încărcată
subiectului. Am făcut-o nu din inu-
tilă și pedantă teorie, dar pentru a
afirma, ca o organică necesitate ra-

țională, ceace a început să pară o
împlinire obligatorie și săcătitoare.
Căci privite piez de franțuzii no-
ștri, (și, Doamne, mulți mai sunt!),
spectacolele patriotice au fost sur-
ghinuni e. din manifestările artistice
generale, la serbările școlare dela
10 Mai sau 24 Ianuarie. Doar la
la câte-o festivitate Imnul Regal mai
obligă publicul, să se descopere cu
indiferentă condescendență.

Vai, obiceiul pământului de a

trivializa totul...

E păcat și e și primejdios.

Gândurile acestea, ne-au stăpânit
asistând la festivalul de Duminecă.
Un festival variat și bine pus la
punct. Am ascultat întâi inimoasa
cuvântare a d-lui Colonel Ionescu,
cu un cuprins interesant și cu un
final înălțător, așa cum se cuvine
cuvântului unui militar; Imnul Regal;
imnul splendorii naționale.

A urmat, apoi, un interesant pro-
gram, executat de ostașii t. r. (în

Criza socială

Urmările liberalismului.

Desconsiderând evoluția istorică,
teoria contractului social a exagerat
puterile și bunătatea naturii umane,
de accia observăm că liberalismul
a intronat în politică machiavellis-
mul și furia oarbă a demagogiei,
care după filosoful Aristotel „se i-
veste numai acolo unde legea și-a
pierdut autoritatea. Aceiași concep-
ție a determinat politicianismul ro-
mân în acordarea libertăților exa-
gerate și anume: Sufragiul univer-
sal și exproprierea. Libertăți exa-
gerate — pentru că poporul n'a fost
pregătit pentru acestea.

Motivul? Libertatea civică și cea
economică. Scopul? Tulburarea a-
pelor sufletești ale României. Intre-
gite, pentru că demagogii partide-
lor politice să pescuiască în voie,
în dauna alegătorului inconștient.

Volul universal, propaganda elec-
torală, alegerile, un joc de păpuși,
un amestec de 10% semiculi și cu
80% anafabeți, care ca o avalanșă
ingrozitoare distrug totul în calea
lor. Legiutorii au exagerat puterea
și natura masei alegătorilor în acor-
darea sufragiului universal. Masele
în consecință văzând saltul social
în care le-au dus concurența poli-
ticianismului, au devenit pretențioa-
se, lipsite de respect reciproc, fiecare
alegător în cabina lui de vot se
simte apt a fi primar, prefect, par-
lamentar, ministru.

Pregătire, școală, bunăcuviință,
asta nu interesează acum. Un caz
destul de eloquent în această pri-
vință: Un învățător întreabă pe un
primar dela țară: „Cum, cu ce in-
vățător cu pregătire și răspunderea
ce o am în față țării în fiecare cli-
pă, primesc 3200 lei lunar și deta-
primești 5000 lei?! Răspunsul e
toarte interesant: „Și eu am luptat
atâta timp — în politică — ca să
ajung aici!”

Țărani își lasă plugul și sapa pe
brăzdă și umblă zilnic morți după
politică, iar feneile când se întâl-
nesc vorbesc de ei așa: „Hei, dra-
ga mea, Cihit, Ion.....al meu, azi
o răscolit toată primăria sau „azi o
băut cafe cu boerii cei mari, lasă
că l-o pus el pe preot sau învăță-
tor cum trebue.....să știe el cu cine
are de-aface.....”

Și când mai vine câte un deșu-
chiat demagog pe la sate și strigă
în gura mare căre să puic el la
respect pe preot și învățător, atunci
poți să vezi acea roadele sinistre
ale liberalismului: Suveranitatea po-
porului — Majestatea Sa Numărul —
cea mai subredă temelie a ordinii

continuare în pag. II-a

majoritate titrați) împărțit în două
părți: declamații, coruri și dansuri,
iar în partea II-a o sugestivă piesă
de teatru „Pui de lei” de locot.
invalid C. Constantinescu.

Din programul artistic, am re-
marcat dansurile naționale: Brău-
leul, Alunelul, Rața; apoi panto-
mima sportivă și declamația fr. t. r.
Isbândă C.

Piesa, abil construită și sugestivă
prin conținut, s'a bucurat de o bu-
nă interpretare. În special mențio-
năm evreul și țiganul. *)

Un public numeros a răsplătit o
realizare demnă. Un spectacol vechiu
și totuși nou, prin fiorul dragostei
de patrie. O lecție pentru cei mulți,
mari și mici, ce cochetează cu fa-
sorii ideilor „măintate” și cu ratașii
inovațiilor sarbede. V. A.

*) N. R. Apropierea aceasta —
a țiganului cu evreul — pe care o
continuare în pag. II-a

Tot în chestia Soc. „Deniza“

În ziarul „Reformatul” din 8 Febr. a. c., d-na. prezintă a Soc. „Deniza”, comunică onor. cititorilor că nu-mi poate răspunde direct, căci ar trebui să se scoabă în privința limbajului și concepției mele.

Mă fac forte însă, să dovedesc, că d-na. prezintă s'a scoborât unde-i era interzis; iar cât privește finețea limbajului și înaltele concepții ale d-sale, sunt deja cunoscute cititorilor. A-astă d-nă profesoară, deci cu rolul de înaltă educatoare a finelor odrasle, — a-astă neadevăruri pe toată linia.

1) Afirmă neadevăruri că mi s'a dat să subscriu o declarație. Adevărul este că mi s'a dat să subscriu un act de angajament, scris la m-așină, însă cu am tăiat și am scris „declarație” protestând în fața d-sale.

Posed actul și stau la dispoziția oricui mi-l va cere.

2) Nu spune adevărul, când a-astă firmă, că eu aș fi primit coloniști peste numărul îngăduit de local și buget și că aș fi cauzat pagube Soc. de circa 10.000 lei.

Subsemnatul am primit și identificat pe coloniști în Techirghiol, la Vila „Deniza”, în ziua de 23 Iulie 1930, după ce d-l secretar al Soc. i-a repartizat cum a voit prin camerele Vilei.

După câteva zile dela stabilirea noastră acolo, am mai primit în colonie pe un oarecare „Moscovici” din București, un protejat al d-nei prezidente, pentru care avusesse grija să-mi scrie o carte postala, — citită și de d-nii: I. Ciuca și T. V. Ungureanu, — ca să primesc în colonie și să fac toate sacrificiile și înlesnirile posibile pentru acest ilustru domn Moscovici.

M'am executat, căci ordinul nu se discută.

Numai după ce au plecat din colonie opt inși și anume: Gh. Rusu, G. Greholschi, R. Brânză, M. A. Lupei, Moscovici, Pralea, Idiceanu și D. Mihai, am primit în colonie pe studentul Gh. Criveț și

seția lui, și fără voia mea, primită de d-l T. V. Ungureanu; a fost D-na. Domoi.

Deci în locul celor 8 coloniști plecați și aprobați de Soc., eu am mai primit numai pe doi.

De partea cui stă adevărul, d-nă prezintă? Eu am îngăduit prin camerele Vilei câte trei și patru persoane la un loc, ori d-l secretar al d-tră? Nu vi se pare îndrăzneală să mă faceți vinovat de neghiobia ce a făcut-o conducerea Soc.?

Dar credeți că coloniștii au uitat cine i-a repartizat prin camere? Am aprobat însă, să se dea din ce rămâne de la bucătăria coloniei, la doi invalizi de războiu din jud. Botoșani, care mureau de foame prin Techirghiol: lui Al. Dumitru din Com. Dumbrăveni și Ion Botezatu din Com. Tutova, cum și unui student, orfan de războiu, Moșteanu din Vlașca.

Acestor trei li s'a dat mâncare timp de 12 zile.

Eu cred, că ceea ce am făcut este o operă de asistență socială, care a făcut cinste și Soc. și județului.

La 60 de oameni căți alcătuiau colonia, era imposibil să le servese mâncarea în pule. O potriveam să fie ceva mai mult, decât să nu a-ajungă. Prișosul l'am dat la săraci de cât să-l arunc.

În ce constă, d-nă prezintă, paguba de circa 10.000 lei ce afirmați că am pricinuit-o Soc.? Vă somez să o dovedeți cu cifre și nu cu afirmații gratuite.

3) Conform actelor ce vi le-am prezentat trebuia să-mi achitați numai pentru hrana coloniștilor lei 75340, dar d-vră nu mi-ați achitat până la plecarea coloniei decât lei 72.000. Acest rest de 3340 lei imprevăzută cu accontul de lei 700 dați servitorilor, cu lei 1600 plata băilor

calde ce-mi datora Soc., cu lei 768 costul a trei bilete de tren pentru coloniști și cu lei 300 achitați pentru desfundatul clesetului și cu lei 4500 alocația de hrană a servitorilor a 30 lei ziua, timp de 30 de zile, pentru 5 servitori, sumă ce d-tră ați încasat-o de la coloniști, face în total 11208 lei, sumă care Soc. mi-o datorează și pe care am achitat-o din „pungă proprie”, la plecarea coloniei din Techirghiol. Abia la finele lui Noiembrie am primit de la d-l secretar al Soc. de 3800 lei, iar restul de 7408 lei urmează să mi-o achite Soc. căci n'am primit-o nici până astăzi.

Ei bine, onorată și imaculată, d-nă, cum veți putea ieși din aceste cifre, pe care le va verifica în curând și justiția?

Apoi, mai afirmați, că de la comuni ați încasat numai 4000 lei.

Iată, ce ați încasat de la comuni, dar să nu vă fie cu supărare. De la Unitatea Administrativă Broșteni cu ordonanța No. 57 din 16/10/1930 lei 2000; Farcașa cu ord. No. 21 din 31/VIII/1930 lei 500; de la com. Rurală Broșteni cu ord. No. 33 din 16/10/1930 lei 3000; total 5500. Deci numai de la aceste 3 comune Societatea este păgubită cu 1500 lei.

Vă făgăduiesc, că până la plecarea d-tră din fruntea Soc. ce o țineți în arendă, vă vom servi cu alie ci re și date; nu de alta dar ca să vă pot scobori la limbajul și concepțiile mele, care sunt una cu realitatea crudă.

Preot Petru Bălănescu
3 Martie 1931

N. R. În ultimul moment, primim vestea că Păr. Bălănescu, a încasat astăzi suma de 6100 lei de la Soc. „Deniza” din cei 7.408.

Duminica Ortodoxiei

Duminică, 1 Martie, secția locală a Soc. Naționale Ortodoxe a femeilor române, și-a sărbătorit patrenul, printr'un tedeum oficial la biserica Mărăței.

La sărbătoarea aceasta, de prea slăvire a credinței ortodoxe, a asistat un numeros public, din toate clasele sociale — dela persoanele și autoritățile cele mai selecte, până la umilul meseriaș.

De asemenea au fost prezente toate doamnele d-n comitet.

Serviciul divin a fost oficiat de Pr. Ec. V. Constantinescu și Pr. V. Vasiliu, asistați de Pr. diacon Traian Lester, iar răspunsurile au fost date de corul școalelor Normale, de sub conducerea destoinică a d-lui profesor Dimitrie.

După terminarea slujbei, Părințele Vasiliu, cu acea admirabilă îndemânare în expunere, de totdeauna, a arătat ce datorește femeia română — creștină, Domnului Isus Christos și cum și-a îndeplinit ea

rolul de creștină în curgerea vremurilor. Soc. ortodoxă națională a femeilor române, a lucrat și va lucra întotdeauna în spiritul doctrinei și tradiției ortodoxe — pavăza naționalității noastre și garanția de totdeauna a unității noastre sufletești.

În continuare, doamna Eugenia Popovici, directoarea lic. de fete și prezidenta secției locale a societății, a arătat, în cuvinte roșite cu o vibrantă emoție, rolul secțiunii locale în educația religioasă și morală a tinereții ortodoxe. Deasemenea a arătat o primă isbândă a activității acestei societăți: Căminul de fete și biblioteca populară Mărăței. În încheiere, urează societății ortodoxe națională a femeilor române, mulți ani de existență și rodnicie.

Corul incheie sărbătoarea de a-astă d-nă evlavie și măreție prin „Mulți ani trăiască”, la adresa tuturor Românilor ortodoci.

Asistent

Informațiuni

Mari fraude la Casa Muncii C. F. R.

Se discută mult, în localitate, faptul că în fraudele descoperite la Casa Muncii C. F. R. este amestecat un tânăr inginer cu legături familiale în orașul nostru.

E vorba, anume, de Barbu Dan Niculescu, bine cunoscut în cercurile locale, ca un tânăr destoinic, foarte inteligent și foarte întreprinzător.

Dacă justiția îi va dovedi vinovăția, în cele aproape 8

milioane fraudate, va fi cu atât mai vinovat cu cât îi mai inteligent.

Dealtfel, cercetările de până acum îi sunt defavorabile fapt pentru care Barbu Dan Niculescu — desmierdat Bibică Niculescu, de către prieteni — a și încercat să se sinucidă în două rânduri, în ziua chemării sale la parchetul Trib. Ilfov.

Cercetările continuă, rezervând mari surprize.

DE INCHIRIAT

1 Casele cu No. 138 din str. Carol — compuse din trei camere antret, coridor, bucătărie, șură, beciu, curte.

2 Casele cu No. 89 din str. Carol — compus din trei camere, antret, coridoare, șuri, beciu, curte.

A se adresa D-lui Neculai Comoniță — strada Carol 91.

Inchirierea se face dela 23 Aprilie a. c.

LICITAȚIE

În ziua de 12 Martie, ora 10-12, ep tropia bisericii „Sf. Gheorghe”, va ține licitație publică pentru închirierea locului din bulevardul Regina Elisabeta, în întindere de 3000 m. p.

D-na RUDNITZKY, str. Precista 3, predă germană curs inferior și superior, foarte convenabil.

Cereri de oferte

La liceul Petru Rareș urmând a se face reparații la imobil, în valoare de 140.000 lei, se aduce la cunoștința celor interesați că devizul acestor lucrări se poate vedea la cancelaria liceului, unde se vor depune și ofertele închise.

Termenul de prezentarea ofertelor este până la 15 Martie 1931.

Dela Camera Agricolă

Joi, sub președinția Preotului Romanescu, s'au luat la Camera Agricolă următoarele hotărâri:

1) Fixarea campaniei agricole pe anul an. 2) S'a hotărât a se cumpăra marea pepinieră dela Sărbănești, cu 47 mii pomi altoiți. 3) S'a hotărât înființarea unei crescătorii de păsări — rasa Rotta-Islande. 4) S'a hotărât a se mări crescătoria de oi Karakul și crescătoria de porci Yorek.

Cu această ocazie s'a ales și un comitet de direcție, tot sub președinția Preotului St. Romanescu.

UTILITATEA PUBLICĂ

Pentru nevoile și folosința obștească, autoritățile au creat anumite instituții și anumite mijloace de comunicare. Bisericele, școlile, primăriile, prefecurile, judecătorile, ocazele săvicio, jandarmeriile, ale cui interese servesc dacă nu ale publicului?

Deasemenea drumurile, trenurile, telefoanele, etc.

Pentru buna lor funcționare se cere însă și din partea publicului condiție: respectarea lor.

Sunt împrejurări în care și inițiativa particulară dă concurs la satisfacerea intereselor obștești. Și pentru asemenea fericite acte filantropice, se cere din partea cetățenilor aceeași atenție.

Respectul proprietății, la noi, lasă mult de dorit. Hoțiile și tâlhăriile întăresc această afirmație. Respectul față de obiectele utilității publice, suferă deasemenea multe eclipse din partea locuitorilor.

Cine îndeamnă pe îndrăcitiții de copii să șarabălească cu pietre

portelanurile telefoanelor? Cine pune la cale pe drumeți să taie din arborii de pe marginea drumurilor, nule de băut caii sau de aprins focurile, naște la popasuri?

Duhul distrugerii sălășluit în mințile abuzate de sălbătăcie și absență de orice respect.

Zilele acestea un individ necunoscut a furat robinetul de la pompa de apă din strada Tărbăneș. Deste 30 de familii au rămas de odată fără apă. Se poate mai mare bojeocul? Atâtea familii, lipsite de cel mai indispensabil articol de viață oricărui suflări organice pe pământ!

Această mișelăscă faptă amintește și alte la fel petrecute la țară. Sunt sate în care un gospodăru, cu frica lui Dumnezeu, nu-și poate manifesta dorința de a fi folositor și i a p r o a p e l u i s a u prin zidirea unei fântâni la drum. Lanțurile furate, ciuturile, mânerule de fier de la roata fântânii dispărut, îi împiedică să facă o pomă în spiritul creștinesc.

Pe valea Bistriței, la munte, era la locul numit Chiraleu un șipot cu o țevă de fer pentru scurgerea apei și o tracă de piatră cioplită pentru adăpat caii. Ei bine și la aceasta sau lăcomit nesățiosii. Și nu numai odată le-au furat. Se milostivea câte un drept credincios de le făcea din nou, le așeza cu un Doamne ajută, apăra și le fereste de furat, iar după un an — doi sau trei, iar dispăreau, când una, când alta.

Parabola cu bogatul nemilostiv și săracul Lazăr iar hotărâ pe unii să-și facă pomana încă în viață fiind, ca să-l poată astămpăra vampa din lomea cealtă, în care eventual pot ajunge.

Tălharii și nemernicii nu cred în asemenea basme.

Respectați lucrările de interes obștești, căci numai astfel vă veți respecta pe voi înșivă în fața conștiinței voastre.

Preot Gh. Verșescu

La miezul nopții

Revista locală, al cărei autor este colaboratorul nostru Ion Vrion, se va reprezenta pe scena teatrului în seara zilei de 7 Martie, ora 9 precis.

Revista este punctul cent al al unui festival — concert și dansuri — organizat în secul străngerii de fon lu i pentru dispensarul Mărăței, cu concursul doamnelor din societatea pietreană.

Cercul Militar

Organizează o serată dansantă în saloanele Prefecturii, în seara zilei de 21 Martie c. Ținuta simplă.

DE INCHIRIAT:

2-3 camere mobilate, întrare separată.

str. Precista 3

Criza socială

urmăre din pag. 1

statului, Heraclit a zis: „Masele știu numai să se îndoaie”. Kant numește majoritatea „einen ungemäßen Ausdrack” (o expresie inadmisibilă) iar Schiller: „Mehreheit ist der Unsinn... Wo Mehrheit siegt und Unverstand entscheidet” (majoritatea este absurditate... unde majoritatea birue, și nepriceperea decide); iar în cea ce privește exproprierea ca o urmare a liberalizării economice, e de ajuns să a-ăm înm criza agricolă actuală. S'a distrus vechiul grănar al țării, pământul s'a secăuit, concurența piețelor străine în cantitate și calitate, toate acestea ne dovedesc cum au fost exagerate, puterea, natura, pregătirea și lipsa de inventar a muncitorului agricol. În deslegarea acestor două mari probleme sociale, s'a pus noțiunea de drept înaintea noțiunii de datorie și de aici efectul inevitabil: criza.

Preot M. Ciavrilescu

Festivalul Reg. 15 Rășboeni

urmăre din pag. 1

seizează colegul Victor Andrei, imi răscolește în minte toate anecdotele și toate svanele în jurul acestor doi cai de bătaie ai literaturii populare.

Nu mai departe anecdotele lui Speranția și scrierile lui Dulfu și Budai Deleanu, unde țiganul este surprins în clișee definitive, în toată admirabila lui poză tragic-comică de leș, de hot, de viclean, dar și de om cu suflet bun — ca un câine credincios, — cu ochii blânzi și rugători — care linge picioarele stăpânului ce l'a lovit adineori.

Deasemenea cellalt tip: evrul. Acesta, mai ales, este surprins în hilariantă situație a contrastelor. A contrastelor între ceea ce spune și gândește, eând se află în situații confortabile, asigurate și între ceea ce e în stare să facă în fața realității. Speranția a eternizat tipul evreului universal: curajos și energic, răzbatător și viclean, înfruntând primejdii... toate imaginare; dar lasă și fricos, lipsit de curaj și de ener-

gie, când e vorba să înfrunte primejdii... adevărate, să înfruntă, a-astă, ceea ce gândise căva clipe mai înainte. Ca nimeni altul își păzește pielea și coșocul evreul de pretutindeni. Și ca nimeni altul este el viclean, hrăpăreț, meschin și egoist.

Și, evreul din „Pui de lei”, a fost un exemplar reprezentativ al rasei. Condensat în el toată frica generațiilor anecdotice și toată vicleania și sgarărea înaintașilor creditori. Autorul „Puiului de lei” l'a pus alături de țigan. Poate cu intenția să-l procure evreului o oglindă fidelă și permanentă. A comis, însă, țiganului o nedreptate. Căci țiganul nu-i chiar așa de laș, ci e în stare a înfrunta primejdii. Pentru că nu ne gândim decât la furturile și crimele pe care le săvârșește el, ucori. Ceeace evreul nu este în stare a săvârși, el mulțumindu-se cu furtul laș al falsificării ghetatilor de cântar, cu amestecul apei în vinul și alceolul vândut țiganului și cu mici smichiri la regularea cantităților.

Și, gândindu-mă la apropierea aceasta, nedreaptă în bună măsură,

a țiganului cu evreul, imi vine în minte o fabulă a lui V. Militaru. E vorba, anume, de un june filizon ce se plimba pe trotuar cu două dudai. În calea lor dădura peste un bou ce rumega liniștit lângă carul desjugat. Și după cum un snob ratat al zilelor noastre dă cu mașina în trecători, la fel filizonul cu dudulele își bi cu bastonul în spatele boului ce-și odihnea cio-lanele obosite.

Un trecător îl văzu și-l apostrofă: „Boule! Pentru ce lovești creatura aceasta blândă, depe spinarea căruia te hrănești și-ți procuri luxul cu care pozezi? Blestemat și neghiob ce ești!”

Apoi, întorcându-se'n spre boul cel adevărat, trecătorul zise: „Și tu boule, te rog să mă ești că te-am insultat, dând numele tău acestei secături nerușinate”.

În numele autorului piesei „Pui de lei” cerem și noi iertare țiganului, că a trebuit să serviască drept „alter ego” al evreului depe scenă.

C. N. T.